

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**
45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

PROGRAMUL LITURGIC PE LUNA IULIE

Duminica 14 IULIE:

Utrenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Sâmbătă 20 IULIE: **SFÂNTUL PROOROC ILIE TESVITEANUL**

Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas 8.30 AM

Duminica 21 IULIE:

Utrenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Sâmbătă 27 IULIE:

Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas 8.30 AM

Duminica 28 IULIE:

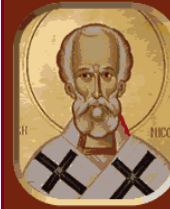
Utrenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Miercuri 31 IULIE:

Începutul POSTULUI ADORMIRII MAICII DOMNULUI

Acatistul Sfintei Cruci 6.00 PM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu
917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Si nu ne duce pe noi in ispita

Acest cuvânt al rugăciunii apare tulburător pentru mulți credincioși. Se întreabă ei: ne duce Dumnezeu în ispită? Poate fi El ispititorul? Dimpotrivă, Psalmistul exclamă: „Cu Tine mă voi izbăvi de ispită, și cu Dumnezeuul meu voi trece zidul” (Psalm 17, 32). Da, în ispită Dumnezeu este împreună cu mine, dar nu ca ispititor, ci ca izbăvitor. Este cu mine pentru că El Însuși, Fiul Lui Dumnezeu și Mântuitorul, a primit să fie „ispitit”, tocmai ca, prin aceasta, „celor ce sunt ispitiți să le ajute” (Evrei 2, 18). Și cunoscând ca nimeni altul primejdia, riscul, tragedia ispitei, le spune ucenicilor în Ghetsimani: „Rugați-vă, ca să nu intrați în ispită” (Luca 22, 40).

Atunci, în duhul adânc al Sfintei Scripturi, nicidecum nu vom putea spune că Dumnezeu ne duce în ispiă, că poate fi El pricinuitorul ispitei. Sfântul Apostol Iacov învață limpede și direct, în acest sens: „Nimeni să nu zică, atunci când este ispitit: de la Dumnezeu sunt ispitit; pentru că Dumnezeu nu este ispitit de rele, și El însuși nu ispitește pe nimeni” (Iacov 1, 13). Cuvântul Sfântului Apostol Iacov este revelator. El, „rudă a Domnului după trup” a vorbit limba însăși a Mântuitorului. El cunoștea negreșit rugăciunea „Tatăl Nostru” în limba în care a rostit-o Mântuitorul. Atunci, ascultând cuvântul lui: „Dumnezeu nu ispitește pe nimeni...”, înțelegem că cererea: „Tatăl nostru... nu ne duce pe noi în ispită” are un înțeles adânc, dincolo de literă și în armonie cu duhul întregii Sfinte Scripturi, anume că nu Tatăl ceresc ne duce în ispită.

Dar, înainte de a trece la tâlcuirea cuvenită a acestui cuvânt biblic, să pomenim și faptul că, alături de ispită, dar nu identic cu ea, ci doar, cel mult, asemănător, întâlnim în Sfânta Scriptură cuvântul „încercare”. Spre pildă, precum citim: „Dumnezeu i-a pus la încercare și i-a găsit vrednici de El” (Înțelepciunea lui Solomon 3, 5). Deci Dumnezeu încearcă. Și întreg spațiul libertății noastre este un spațiu al punerii la încercare, un timp de probă, de ucenicie. Timp în care trebuie să rodim, înmulțind talanții încredințați de Dumnezeu. Timp în care, prin osteneală, nevoie, mângâieri și, uneori, parcă, părăsiri ale harului, trecem prin încercări chiar aspre, pentru a ne descoperi, dovedi vrednicia „chipului divin”, pentru a ne întări în har și adevăr. „Încercările nu-l fac pe om slab, ci numai îl arată pe om cât este de slab” (Urmarea lui Hristos), sau de puternic.

Astfel, Dumnezeu ne încearcă, pentru a ne păzi și înălța. Demonul însă ispitește. El ne ispitește pentru a ne robi lui, pentru a ne doborî și distruge. El s-a semețit până la a ispiți și pe Mântuitorul. Suindu-L pe aripa templului, I-a zis Domnului: „Aruncă-Te jos, că scris

este: îngerilor Săi va porunci pentru Tine și Te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să izbești de piatră piciorul Tău” (Matei 4, 6). Ispititorul repeta într-o versiune mai rafinată minciuna din Eden. Dumnezeu previne pe Adam: „Să nu mănânci din pomul cunoștinței binelui și răului... căci vei muri negreșit” (Facerea 2, 17). Dimpotrivă, Șarpele-demonul zice către femeie: „Nu, nu veți muri” (Facerea 3, 4). Iar acum la fel îi spune Mântuitorului: „Aruncă-Te jos... nu Te voi lovi”. Aruncă-Te de pe Templu, din „Casa lui Dumnezeu din lumină, jos, în infernul tenebrelor. Aceasta este calea lui Lucifer: „Am văzut pe Satan ca un fulger căzând din cer”. Scopul ispititorului și al ispitei este căderea, prăbușirea în „adâncimile Satanei”. Știm cum i-a răspuns Mântuitorul: „Este scris: Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău” (Matei 4, 7). Deci, prin acest cuvânt, însuși Mântuitorul îl arată precis pe demon că el duce în ispită și îndrăznește a face acest lucru, chiar în fața lui Dumnezeu.

Atunci, cum trebuie să înțelegem cuvântul rugăciunii: „Nu ne duce pe noi în ispită”? Cercetători cu multă stăruință, Johannes Heller, la începutul veacului, prin 1901, și, mai târziu, în vremea noastră, Jean Carmignat, în 1969, studiind textele manuscrise în limba aramaică descoperite la Qumram, lângă Marea Moartă, au armat: în limba ebraică și aramaică există o lege pro, conform căreia negația plasată înaintea unei forme cauzative sau înaintea unui complex cu sens cauzativ, poate să se refere numai la efect și nu la cauză, adică în cazul de față să însemne „a face să nu cădem în ispită”. Atunci în textul: „nu ne duce pe noi în ispită negația „nu”, așezată înaintea verbului: „ne duce”, se referă la efect, adică la ispită, și nu la cauză, nu la cauzatorul ispitei. Prin urmare, acest cuvânt se traduce și se tâlcuiește astfel: „Și fă să nu cădem în ispită” sau, păstrând coloritul biblic al expresiei „a intra în ispită”, „și fă să nu intrăm în ispită”. La Sfinții Părinți, un înțeles asemănător îl aflăm mai ales la Sfântul Ioan Gură de Aur, și el de origine siriană și cunoscând dialectul siro-aramaic. El traduce, tâlcuind astfel: „Și nu ne lăsa deloc să cădem în ispită”.

Și Sfântul Ioan Gură de Aur adăuga, explicând: „Nimic nu-i mai potrivit pentru a ne face să ne vedem ticăloșia noastră și pentru a smeri părerea noastră de sine, decât aceste cuvinte, care ne învață să nu fugim de lupte, dar totodată nici să nu ne aruncăm singuri în focul lor. Astfel nouă ni se va dărui fericirea biruinței, iar demonului rușinea de a fi fost învins”.

Dumnezeu, în virtutea libertății, îngăduie ispita. În ispită însă, El e cu noi, nu ne părăsește. Nu ispita în sine e faptul tragic al existenței noastre: părăsirea de către Dumnezeu ar fi cel mai tragic. Dar „credincios este Dumnezeu; El nu va îngădui să fiți ispitiți mai mult decât puteți, ci, o dată cu ispita, va adm și scăparea din ea, ca să puteți răbda”.

Parintele Constantin Galeriu